

opusdei.org

Preken ved sjelemessen for don Álvaro del Portillo

23. mars 1994 døde biskop A. del Portillo i Roma. Vi gjengir den prekenen som Opus Deis prelat, Javier Echevarría, holdt ved minnemessen for sin forgjenger.

02.05.2007

Kjære brødre og søstre!

1. Til å begynne med oppfordrer jeg dere til å takke Gud av hele deres hjerte, sammen med tusener på

tusener av mennesker i hele verden, som samles i dag for å takke himmelen for Opus Deis prelat, vår kjære biskop don Álvaro del Portillo og for hans livs fruktbare apostolat.

Jesu ord i evangeliet gir ennå gjenlyd i oss: *Jeg priser deg, Far, himmelens og jordens herre, fordi du har skjult disse ting for de kloke og forstandige, mens du åpenbarte dem for de små. Ja, Far, slik behaget det deg.* (Mt 11, 25-26)

Blant de sannheter som Kristus har åpenbart, fyller den om vårt barnekår hos Gud vår sjel med glede hver gang vi mediterer over den. I døpefonten gjorde Herren Jesus oss til Gud Faders sanne barn ved Den hellige ånds nåde. Fra det øyeblikket, da vi ble delaktige i den guddommelige natur, har vi blitt medlemmer i Guds familie i egenskap av sønner. Den hellige Paulus minner oss om dette i

Romerbrevet: *For alle de som lar seg føre av Guds Ånd, de er Guds barn. Det er ikke den gamle slave-ånd der har fått igjen, slik at frykten fremdeles skulle herske; nei, den ånd dere har fått gir dere rang som barn, den får oss til å rope: "Abba! Far!"* (Rom 8, 14-15)

Å være Guds barn i Kristus er et særpreg for de kristne, et grunnleggende vilkår for disippelskap hos Jesus. Som dere vet fikk den hellige Josemaría Escrivá av Gud en svært levende oppfatning av barnekåret hos Gud, for å leve det i sin egen person og for å undervise andre i å leve det. Dette har han alltid forkynt. Alle mennesker er Guds barn. Men et barn kan forholde seg på mange forskjellige måter til sin far. Man må anstrenge seg for å være barn som streber etter å innse at Herren, som vil at vi skal være hans barn, har tatt oss inn i sitt hjem, midt i denne verden. Han har gjort

oss til sine familiemedlemmer, han har gjort slik at det som er hans er vårt, og det som er vårt er hans, han har gitt oss muligheten til å behandle ham så familiært og tillitsfullt at vi kan be ham, lik små barn, om månen![1]

2. Dette budskapet med evig aktualitet blir enda viktigere i de uker når vi forbereder oss til påsken. Med sin død og oppstandelse har Jesus vunnet det guddommelige adoptivbarnekåret for oss: en uendelig verdighet som den menneskelige fatteevne aldri hadde kunnet forestille seg. Kirkefedrene kan ikke la være å vise sin forundring når de snakker om denne sannhet: ”Hva er mer forbausende,” spør for eksempel den hellige Peter Chrysologos, ”at Gud gir seg til jorden, eller at han gir oss himmelen? At han forener seg med vårt kjød eller at han leder oss inn i fellesskap med sin guddommelighet?

At han for vår skyld tar på seg døden
eller at han kaller oss fra døden? At
han ble født som en tjener eller at
han har født oss som sine sønner? At
han tar på seg vår fattigdom eller at
han gjør oss til sine arvinger,
medarvinger med hans enbårne
sønn? Finnes det noe større under
enn å se jorden forvandlet til
himmel, mennesket
guddommeliggjort og at tjeneren får
rett til å arve sin herre?”[2]

Vår tro på det guddommelige
barnekåret i Kristus burde hver gang
vi mediterer over det, fremkalle en
dyp forundring og en uendelig glede
i oss. Vi burde aldri venne oss til
denne virkeligheten! Dette levde
biskop Álvaro del Portillo på en
spesiell måte fra begynnelsen av sitt
kall til Opus Dei, da han lærte seg og
til fulle erfarte de praktiske
konsekvensene av denne sannheten.
Vår kjære don Álvaro tilegnet seg
fullstendig den hellige Josemarías

undervisning: han gjorde den til kjøtt av sitt kjøtt, til liv i sitt liv. Alle som kjente ham husker hans ro, hans fred, den tillitsfulle overgivelsen i Guds hender som han klarte å formidle, mange ganger bare med blikket, med sitt blotte nærvær, som en frukt fra den som vet og føler at han er Guds barn.

Dette aspektet, som var så karakteristisk for hans liv, får i dag verdi for oss som forbilde. Fra himmelen innbyr han oss til i hvert øyeblikk å minnes vårt personlige guddommelige barnekår, spesielt når livets omstendigheter driver oss mot tristheten eller motløshetens mørke grøft. Lytt til noen av hans ord, hentet fra et hyrdebrev:

”Bevisstheten om at vi er Guds høyt elskede barn kommer til å oppskake oss sterkt. Hvis vi ofte mediterer over denne sannheten får det faktisk svært konkrete konsekvenser i den indre kampen, i det yrkesmessige

arbeidet og i apostolatet: i hele vår opptreden. Stimulert av ærbødigheten over å være Guds barn får vi en urokkelig tro, et sikkert håp, en mer brennende kjærlighet. Ingen vanskelighet, verken indre eller ytre, kan uroe vår optimisme, selv om alt blir vanskeligere rundt oss. Som en uatskillelig støtte for denne dyrebare gave kommer gleden med freden til vår sjel, noe som hører til Guds barn, og derfor strør vi det rikelig rundt oss.”[3]

3. Mange av deltakerne i denne hellige messe er samlet i Roma i anledning den internasjonale familiekongressen. Dere er her for enda en gang å vitne om skjønnheten i familiene, grunnlagt på ekteskapet, og for å bidra til å løse noen av de problemer som det sivile samfunn står overfor i vår tid. Bevisste om deres barnekår hos Gud og i full overensstemmelse med deres kristne tro er dere vel innforståtte med at

det finnes punkter som vi med styrke og utholdenhet for alles beste for enhver pris må forsvare og fremme. Lojalitet overfor Guds lov driver oss til å innta denne holdningen og, som en konsekvens av dette, et ønske om å spre glede og fred til sjelene.

Den hellige far Benedikt XVI minner utrettelig om at det ikke er tillat å ty til kompromisser, for samfunnets skjebne står på spill. Nylig minnet han oss nok en gang om slike spørsmål i den apostoliske formaning om eukaristien. På spørsmål om å være sanne overfor eukaristien, skriver paven: ”Den tilbedelse som behager Gud er aldri bare en privat handling uten konsekvenser for våre sosiale relasjoner: den krever den egne tros offentlige vitnesbyrd.”^[4] [4] Blant de punkter som vi alle er forpliktet til å forsvare og vitne om, viser Benedikt XVI til noen grunnleggende verdier: ”respekten for og forsvaret av

menneskelivet, fra befruktningsøyeblikket til den naturlige død, familien grunnlagt på ekteskapet mellom mann og kvinne, friheten til å oppdra sine barn og det å fremme det felles gode i alle dets former. Slike verdier kan man ikke forhandle med.”[5] [5]

Liv, familie, frihet: tre store temaer som angår alle mennesker av god vilje, for de er dypt rotfestet i menneskenaturen. For noen av disse aspektenes vedkommende er det åpenbart spesielt ektepar som skal gi et menneskelig og kristent tilsvare i ord og gjerning. Jeg innbyr dere derfor til å intensivere deres anstrengelser og samarbeide med mange andre personer, også ikke-katolikker og ikke-kristne, som føler seg såret i sine dypeste overbevisninger, for å få overtaket på den utfordring som det sekulære og relativistiske tenkesett har fremsatt.

4. Denne forpliktelsen som medborgere og til forsvar for vårt samfunns kristne røtter lå don Álvaro varmt på hjertet. Jeg husker den beredvillighet og besluttsomhet som han alltid støttet pavens direktiver med. Jeg tenker for eksempel på hans pastorale brev fra desember 1985, som han skrev for å oppmuntre de troende og medarbeiderne i Opus Deis prelatur til å ta aktiv del i den nye evangeliseringen av samfunnet. Etter å ha fremstilt de farer som truer samfunnet når man ikke erkjenner at Gud skal ha den fremste plassen, oppmuntret min høyt elskede forgjenger på disse sidene oss alle til konkret og lydig handling, og understreket som det mest effektive botemiddel det indre liv, at hver enkelt av oss lever i forening med Gud og, som en ufravikelig konsekvens, utøver vårt personlige apostolat gjennom hverdagslivets arbeid og sosiale kontakter.[6]

Mens vi frembærer denne hellige messe til beste for don Álvaro på den trettende årsdagen for hans bortgang fra denne verden, ber vi ham også om å være vår forbeder i disse intensjoner. Vi anbefaler dem spesielt til hun som har båret livet med stor forbokstav i sitt skjød, Guds Sønn, som antok menneskeskikkelse. Måtte Guds Mor og vår Mor, familiens dronning, i den nåværende situasjon hjelpe oss å føre frem dette viktige apostolat i verden og i Kirken. Amen.

[1] Den hellige Josemaría: Når Kristus går forbi, 64.

[2] Den hellige Petrus Chrysologos, Sermone 67.

[3] Biskop Álvaro del Portillo. Hyrdebrev, 1/5 1988.

[4] Benedikt XVI, Den apostoliske formaning *Sacramentum Caritatis*, 22/2 2007, nr. 83.

[5] Ibid.

[6] Jf biskop Álvaro del Portillo.
Hyrdebrev, 25/12 1985, nr. 9.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
preken-ved-sjelemessen-for-don-alvaro-
del-portillo/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/preken-ved-sjelemessen-for-don-alvaro-del-portillo/) (05.08.2025)